

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra PETRARCAS CANZONE VED VAUCLUSE KILDEN, af 'Poetiske Skrifter', Første Deel', 1805

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633872773680/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Mens dette Haab mig glæder,
Jeg uforfærdet træder.
Thi intet bedre Sted kan Læben blegne.
Og ingen Grav saa sødt og stille gemmer
De trætte Been, de kraftløse Lemmer.

Snart vil herhid hun vandre
Ad vante Vey tilbage,
Den Vilde, Blide. Ja det vil sig føye!
Hvor først vi saae hverandre,
Den helligste blandt Dage,
Der vil hun kaste hen sit skønne Øye;
Og — Fader i det Høye!
Kun finde Støv bag Fliser.
Da vil sig Hiertet lukke
For Elskov op, og sukke
Saa sødt til Gud, at han mig Naade viser.
Fremt vil hun ham paakalde,
Mens Taarene paa Sølvsløret falde.

Ned fra de skønne Grene,
Erindring o du søde!
En Blomster-Regn i hendes Skød nedilte.
Hun sad saa ydmygt, ene,
I Skønheds Morgenrøde,
Bedækket med de fine Løv og smilte.
Eet Løv paa Kiolen hvilte,
Eet funklende sig hæved,
Af gyldne Lokker fundet,
Med klare Perler bundet;
Eet laae paa Jorden, Eet i Vandet bæved.
Eet syntes hult at sige
Med vildsom Svæven: Her er Elskovs Rigel

Hvor ofte da, med Sukken,
Jeg høist forundret sagde:
Ved Gud! hun har i Paradiset hjemme.
Saa vidt, af Elskov drukken,
Mig hendes Miner bragde,
Det Blik, det søde Smil, den hulde Stemme.
Alt kom mig til at glemme
Det skønne Virkelige,
Saa selv jeg spørge kunde:
Naar kom du hid? Hvorlunde?
Jeg var i Himlen, ey paa Jorderige.
Fra den Tid disse Steder
Mit elskovsfulde Hierte ene glæder.

Hvis Skjønhed du, min Sang! besad som Villie,
Du kunde dristigt vove
At gaa til Folket, fra de dunkle Skove.

VIOLERNE.

Smaa Violer! o hvor sødt
Mellem Græsset, ungt og blødt,
Frem I blaane.
Solen værmer Eders Luft,
Veemod suger Eders Duft
Af den blege Maane.

Tæt I ved hverandre staae,
Rødmen i det stærke Blaa
Sødt henviger.
Herligt i den unge Lund
Spetter I den grønne Bund;
Vinker Egnens Piger.